

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 Febr. 1913

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

N:r 3. Årg. 31

Läkaremissionens uppgift och betydelse.*

Av missionär G. Raquette.

Här kan naturligtvis icke bliva tal om något försök att allsidigt och uttömmande behandla detta vidsträckta ämne. Och det skulle kanske av många räknas som ett misstag, ifall en person, som under 13 år på fältet haft sin huvudsakliga verksamhet förlagd till sjukvården, skulle på bekostnad av den egna erfarenhetens färskna frukt söka bjuda på torr sådan i form av erfarenhetsrön, siffror och jämförelser, huru värdefulla dessa annars i och för sig må vara. Dock måste jag till en början få omnämna några av de många synpunkter, som ämnet erbjuder.

Givetvis är läkaremissionen en kristligt filantropisk gärning med sin stora betydelse som sådan, men den är än mer ett vägröjningsarbete för evangelii förkunnelse, vilket naturligtvis från vår ståndpunkt måste betraktas som dess högsta och förnämsta uppgift. Men läkaremissionen har ock en hygieniskt fostrande och undervisande betydelse för de lågt stående folken, utom en

annan, hittills i vårt land kanske allt för mycket förbisedd, uppgift, nämligen den att sörja för missionärernas på fältet hälso- och sjukvård. I samband med detta senare ha vi mycket allvarliga saker att besinna, men för dagen åtminstone måste vi gå denna nog så viktiga sida förbi. Så mycket måste jag dock få tillägga: det är i de flesta fall icke bra som det är med hänsyn till våra svenska missionsarbetares hälso- och sjukvård den tid, de äro på fältet.

För att nu icke dröja vid den betydelse, läkaremissionen kan och än mer kunde ha för den vetenskapliga forskningen på sitt speciella område, beder jag att sist men icke minst få föra oss till minnes ännu en sak, som väl åtminstone indirekt kan falla samman med vår föreliggande uppgift. Jag tänker på läkaremissionärernas och missionssjuksköterskornas specialutbildning för deras krävande uppgift. Här ligga ännu olösta problem och

* Föredrag vid Allmänna Svenska Missionskonferensen i Stockholm den 14 sept. 1912.

vänta på sin lösning. Och hade det i dag gällt att behandla läkaremissionens behov, så skulle jag kanske ha vågat mig fram med ett strå till stacken av förslag och planer. I stället vill jag blott med några enkla bilder från det praktiska arbetslivet på fältet söka belysa vår fråga,* och isynnerhet den sida därav, som vi redan angivit som dess viktigaste, nämligen att läkaremissionen är och bör vara ett vägröjningsarbete för evangeliets förkunnelse.

Jag känner ett land, där vi skola finna det vittnesbörd vi söka. Det ligger mitt inne i Asien — ett underbart gammalt land är det — där mystik och saga bo i tusen och en natt — och ännu längre. Världen känner blott föga till det landet, och missionsfolket i väster har först för ungefär två år sedan börjat fästa sin uppmärksamhet därvid. Och då funno de till sin förvåning, att det fanns en liten missionerande nation i världen, som varit vaken och gått soluppgången till mötes där i öster redan för snart 20 år sedan. *Och den nationen var den svenska.*

När vi först kommo till Ost-Turkestan, funno vi där ett okunnigt och otillgängligt folk, som det syntes omöjligt att väcka några andra intressen hos än t. ex. sådana som hur många knappar vi hade i västen, eller varför vi buro våra mössor med fodret inåt och ej utåt, såsom det är brukligt där i landet. Det var ej betydelselöst, att

* För dem, som äro intresserade av ett mer ingående studium av läkaremissionen, beder jag att få rekommendera ett par små skrifter, som finnas utgivna på svenska på E. F. S:s förlag. De äro: »Läkaremissionen, dess uppgifter och resultat», av dr Kugelberg samt »En liten återblick på min 25-åriga verksamhet som läkaremissionär» av dr Winqvist.

muhammedanismen i nära tusen år hållit detta folk bundet i sina kalla kedjor och därunder inhöljt dess själ i vantrons och okunnighetens slöja. Vi möttes, då vi sökte framföra till dessa människor vårt vittnesbörd, först av kall liknöjdhet, sedan av misstro och slutligen av en fiendskap, som utmynnade i en häftig förföljelse, som höll på att kosta några av oss livet. Vi sökte dock hålla ut, i det vi erinrade oss Mästaren, som en gång kom till sina egna men icke blev mottagen ens av dem. Och likväl segrade han. Ty han mötte det likgiltiga och avogafolket på ett område, där det hade förutsättningar att lätt gå honom till mötes. Den store läkaremissionären David Livingstone lär någon gång ha sagt: »Gud hade blott en Son, och honom sände han i världen för att bli läkaremissionär.» Och det är ju ganska märkvärdigt att se, huru Jesus, då han börjar vandra omkring i Galiléens bygder för att predika evangelium om riket, vinner folket, icke i första hand som lärare och profet, utan för att nu begagna Livingstones uttryckssätt, i egenskap av läkaremissionär. »Ryktet om honom gick ut», heter det, »och de förde till honom alla, som ledo —. Och honom följde mycket folk.» (Matt. 4: 23—25.)

Och vad låg väl nu närmare till hands för oss än att tänka på vår Mästares exempel och att liksom han söka vinna människorna genom denna tålmodsprövande men dock så väl-signelserika barmhärtighetsgärning, som i vår tid går under namn av läkaremission? Vi hade ju insett behovet av någon verksamhet i den riktningen förut och hade därför mycket snart börjat att

i mindre utsträckning bistå de sjuka närmast omkring, men alltsammans såsom någonting bredvid vårt egentliga arbete. Men snart kom det därhän, att omständigheterna — dessa länkar i Guds kedja — började råda över oss och icke vi över dem. Och så kom det sig, att vi snart stodo där och rullade piller, revo ihop salvor och tvättade sår dagen lång. Ofta tänkte vi den tiden och sade till varandra: »Hur skall detta sluta? Vi ha ju kommit hit för att predika och lära, och nu hinna vi inte med något annat än att smörja och plåstra dessa stackars människors eländiga kroppar. Vi löpa ju fara att med vår verksamhet komma in på ett alldeles orätt spår.» Men hur det var, så gick tiden, och vi följde med, och så småningom började det visa sig, att med de droppar, piller och salvor vi delat ut åt de sjuka, hade följt en droppe här och en droppe där av en annan salva, som icke var tillredd på något jordiskt apotek — en Gileadsalva, som hade den underbara förmågan att kunna upp- mjuka hårda människohjärtan.

När så mistron så småningom började vända sig i tillit och förtroende och fiendskapen i välvilja och vänskap, förstodo vi, att vi voro på rätt väg, och att vi funnit den rätta ingången till detta folks hjärta. Detta förhållande såväl som den skriande nöden bland de arma sjuklingarne drev oss att ännu mer allvarligt och ihärdigt ägna oss åt detta arbete och att genom fortsatta studier, dels på egen hand därute och dels under goda lärars ledning här hemma och i England, i möjligaste mån bereda oss att något så när tillfredsställande möta de allt mer växande kraven.

Då jag nu nämner folkets nöd, tänker jag närmast på dess eländiga tillstånd just i sjukvårdshänseende. Turkestanfolkets sjukdomsbehandling består huvudsakligen uti signerier och trolldom och användande av diverse vidunderliga läkemedel. Så t. ex. söker man bota frossa genom att köpa en skrift i dubbla exemplar av någon i signerier kunnig person och kasta det ena exemplaret i floden, under det man fäster det andra vid ett snöre om halsen. Reumatism såg jag en gång behandlas på så sätt, att den sjuke lades på rygg, och en stor kaka bröd, i vilken en hel mängd brinnande ljus satts fast, placerades på hans bröst. Vid patientens fötter lades en tupp med hopbundna ben. I detta fall var läkaren-trollkarlen rustad med kniv. Och de viktigaste egenskaperna hos denna kniv var, att den dels var mycket slö och trubbig och dels satt mycket löst i skaftet, så att den skramlade bra, när den skakades. Först sprang nu mannen omkring den sjuke, läsande något obegripligt och skakande kniven av alla krafter. Därefter började han hacka sin patient från topp till tå med den slöa knivsudden, varefter den stackars tuppen fick en ganska omild stöt därav. Och nu hette det, att anden med sjukdomen hade gått in i tuppen. — Mot allmän svaghet äro pulveriserade tigertänder ett bra medel, ty tigern är ju stark och tänderna äro ju hans starkaste vapen. Om man lindar tigertarmar kring livet på en barnsängskvinna, så har det en mycket kraftig verkan. Pulveriserade ödlor, grodor och ormar äro mycket värderade läkemedel till in- och utvårtes bruk. Av läkemedel, som förekomma även på europeiska apotek, stå sarsa-

parilla, opium, rävkaka och dyvelsträck högt i kurs. At sårbehandling ägnar man endast obetydlig uppmärksamhet. Färska sår behandlas understundom med färskt fårkött, och gamla sår få i de flesta fall behandlas i frihet av flugor och fluglarver. Blodflöde stillas genom att stoppa såret fullt av osläckt kalk eller bränd ull.

Det elände, som är en följd av folkets hjälplöshet och de förvända behandlingsmetoderna, är helt enkelt namnlöst. Men det har icke kunnat annat än väcka uppmärksamhet, att de sår, vi få under behandling, i allmänhet läkas raskt och fint, och att sjukdomar, som trotsa alla deras medicinmäns och trollkarlars mest energiska försök, ofta gå till hälsa med vår behandling. Så gott som alldeles främmande, som dessa människor äro, för all operativ behandling av sjukdomar, väcker det stor förvåning och beundran hos dem, då de se resultatet av våra kirurgiska ingrepp. Sådant låter där som här mest tala om sig.

Resultatet av det hela är, att ryktet om den utländske läkaren går ut över hela landet, och människorna komma med sina sjuklingar från alla trakter. Det finnes exempel på, att de kommit så långt ifrån som hela 20 dagsleder för att söka hjälp hos oss. Och när så en sjukling kommer, är han sällan ensam. Det vanliga är, att han har två till fyra följeslagare med sig, och stundom kunna de vara ännu flera. Om man så besinnar, hur många som behandlas årligen vid våra två sjukhus — förlidet år (1911) var det, klinikpatienterna inberäknade, 17,114 — så ligger det i öppen dag, vilken stor skara av människor från landets alla

delar genom denna verksamhet kommer i beröring med missionärerna. Därför äro vi kända och — jag vågar säga det — väl kända överallt. Då man är ute och reser, går underrättelsen därom som en löpeld framför en.

Tillåt mig att berätta en liten betydande händelse från läkaremissionens värld. — Vi voro ute några stycken och reste. En dag hade jag och en av våra sjuksystrar kommit i väg ett stycke före de andra. Så finga vi se en man komma ridande oss till mötes, och när han mötte oss, steg han av hästen, bugade sig djupt och frågade, om det var den utländske läkaren. Han hade redan kvällen förut sport, att vi skulle färdas vägen fram där, och nu hade han kommit oss till mötes för att bedja oss följa med till hans by, ty hans far och mor lågo båda sjuka. Ehuru det var en omväg för oss på mer än en halv mil, följde vi med honom hem. Där funno vi hela byns befolkning samlad i och omkring huset, där de sjuka lågo. Det hela såg bra nog ut som ett gammaldags svenskt missionsmöte på landsbygden. Sedan vi gjort, vad vi för tillfället kunde för de sjuka, och blivit bjudna på förfriskningar, trängde sig byns övriga sjuklingar, vilka icke voro få, fram och ville ha hjälp, och sedan vi gjort, vad vi förmådde även för dem, kommo de andra, som inte voro sjuka, och ville veta, om de möjligen skulle bli sjuka snart. Detta sistnämnda slag av patienter kunde vi likväl icke åtaga oss, men i stället tog jag fram några traktater ur fickan, visade dem och sade, att där hade jag något, som gällde alla, både friska och sjuka. På min mycket artig framställda begäran

kom byprästen, som naturligtvis även var med i folkhopen, fram och föreläste traktaten från början till slut, och han gjorde ännu mer, han betygade för folket, att dess innehåll var sant och gott. Sedan läste även jag traktaten en gång med »förklarande anmärkningar». Och det må jag tillägga, att sällan har det förunnats mig att predika för en mer uppmärksam och stilla lyssnande åhörarskara.

Så öppnar läkaremissionen vägen till städer och byar och dörrarna till hemmen och människornas hjärtan.

Följande händelse visar, vilket förtroende folket därute kan hysa till läkaremissionären. En man kom en dag till mottagningen och klagade över svår tandvärk. Jag kunde likväl icke alls finna något fel med hans tänder och ställde mig därför ovillig att draga ut den tand, han nödvändigt ville ha bort. Då han emellertid var mycket enträgen, gjorde jag en närmare undersökning för att om möjligt finna orsaken till denna tandvärk. Resultatet var, att jag upptäckte ett begynnande glaucom, en ögonsjukdom, som, lämnad åt sig själv, inom kort skulle ha slutat med obotlig blindhet. Då jag därför föreslog en ögonoperation, sade patienten: »Ni vet bäst. Gör vad Ni vill, bara Ni botar min tandvärk.» Det sjuka ögat opererades, och då tryckstegringen upphörde, slutade tandvärken, och synen räddades. Men de äro kanske lätt räknade även i vårt upplysta Sverige, som så där förtroendefullt skulle låta läkaren operera ögat för att bota tandvärk.

Och så ännu blott ett litet brottstycke ur mina upplevelser som läkaremissionär. En fattig arbetare hade

blivit blind och satt nu sedan flera år med sin lilla femåriga flicka vid vägen och tiggde. En dag hörde han ett underligt samtal mellan några resande. De sade, att de voro på väg till staden med en blind anförvant för att söka den utländske läkaren, som kunde »öppna ögonen på folk». Denna händelse började upprepa sig flere gånger, och vad mer var, han erfor, hur de, som varit blinda, kommo tillbaka seende. Då fattade den stackars tiggaren ett beslut, i det han tänkte: »Jag kan väl försöka.» Så pekade han i riktning åt staden och sade till sin lilla flicka att leda honom vägen fram i den riktningen. På tredje dagen kommo de till missionsstationen, där han lades in och opererades. Efter en tid fick han komma ut i den lilla trädgården, och då han nu såg löven på träden, blommorna på marken och fåglarna i luften, skymdes hans blick, men denna gång icke av starr utan av tårar — tacksamhetens och glädjens. Han tog sin lilla rara flicka vid handen, förde henne till mig och sade: »Jag är bara en fattig tiggare, som ingenting har att betala med. Men se här är det enda jag äger; vill Ni taga emot min lilla flicka?» Den ovanliga gåvan togs emot, och den lilla har allt sedan varit på stationen och har de bästa vitsord från skolan.

Ja, så söker läkaremissionen där borta i Ost-Turkestan, med de små medel och krafter den har, att fylla sin uppgift. Och att den i all sin bristfällighet icke har misslyckats allt för mycket, därom bära ju dessa små anförda exempel sitt enkla vittnesbörd. Våra fyra stationer med sina skolor och sin regelbundna predikoverksam-

het för ständigt växande skaror av muhammedaner, som frivilligt komma för att lyssna till evangelium, och den lilla hopen av infödda kristna, som nu finnes därute, kunna vi se som sköna blomster vid vägen, där läkaremissionen gått före och strött sina frön av barmhärtighet och kristlig kärlek.

Utdelning av missionssparbössor.

Innan vi komma längre på det nya året, äro vi mycket angelägna om att få ut så många missionssparbössor som möjligt. Vi behöva få ut dessa i alla hem, där det finnes vänner till vår mission. Särskilt bedja vi, att någon på de platser, där det icke finnes någon utdelning av sparbössor, ville rekvirera sådana och arbeta in dem. Att sådana platser finnas, det veta vi. Betydelsen av denna insamling torde tydligt framgå av den uppsats »regelbundna missionsoffer», som var införd i förra numret av denna tidning. Vi ha nu fått ett stort lager av nya sparbössor, varför det finnes god tillgång.

* * *

Erkännande på missionsgåvors mottagande.

Vid årsskiftet har det hopats en stor mängd skrivelser och försändelser av penningar för böcker och tidningar samt direkta missionsgåvor, så att det varit mycket svårt att hålla arbetet uppe till dato. En stor mängd har blivit liggande efter, ehuru vi haft flere extra medhjälpare i arbetet. En stor orsak till förseningen är också det, att många sända in penningar

Men en dag skall komma, då vi skola säga till varandra: »Icke heller värk varder mer, ty det första har gått till ända.» Då skall denna vår tjänarinna gå till vila hos barmhärtighetens Fader, ty då är läkaremissionens uppgift fylld och dess gärning fullbordad.

utan att angiva, för vilket ändamål de äro avsedda. Vi få då leta igenom alla både tidnings- och bokförlag-böcker för att övertyga oss om, att penningarne icke utgöra likvid för någon räkning. En persons tid blir mer än upptagen med dylikt letande. Vi ha därför varit långt efter med kvittonas utskrivande, för vilket vi bedja om överseende. Nu äro vi dock uppe till dato även därmed och våga hoppas, att alla, som insänt penningar för ett eller annat ändamål, nu erhållit vederbörligt erkännande därpå. Skulle något kvitto på grund av ofullständig adress uteblivit, så sända vi naturligtvis gärna ett nytt, om vi bliva underrättade om dess uteblivande.

* * *

Senaste under rättelser från missionsfälten.

De senaste underrättelser, som vi haft från våra olika missionsfält, ha över huvud taget varit av mycket glädjande innehåll. Visserligen har en och annan av våra missionärer varit sjuka både i Kongo, Kina och Turkestan, så att möjligen någon även i år måste för sjukdoms skull avbryta sin period, men för tillfället äro alla tämligen friska. Arbetet går också sin vanliga gång. I Kongo, särskilt vid stationen *Kibunzi*, har en del församlingsmedlemmar måst utslutas. Men vi hoppas, att de genom upprättelse skola komma igen. Växlingar av dylikt slag få vi llitid taga med i beräkningen.

Vid stationen *Musana* i Franska Kongo ha myndigheterna för första gången, sedan verksamheten påbörjades, avlagt besök och inspekterat skolan. De synas ha funnit allt i god ordning.

I *Kina* är ropet efter hjälp och arbetare mycket stort. Verksamheten har liksom kommit in i ett nytt skede. Nu gäller det mer än någonsin att köpa tiden och verka, medan dagen är. Vi äro därför glada över, att en förstärkning av icke mindre än sex missionärer äro på väg ut.

* * *

Missionsbibliotek. | Såsom vi redan en gång förut meddelat, har vår styrelse med anledning av den stora gåva, som vi förlidet år fingo mottaga av prof. Schulthess, bestående av omkring 12,000 ex. böcker, beslutit upprätta ett *centralbibliotek* för missionslitteratur och teologiska arbeten m. m. I mån som detta blivit känt, ha allt flera personer visat intresse för detta företag. Från flera håll ha vi sedan dess fått mottaga exemplar av värdefulla böcker. Annu ha vi inga tillgängliga lokaler att sätta upp böckerna i, varför de måste tills vidare magasineras. Under tiden utföres en del katalogiseringsarbeten. Men så fort vi få tillgängliga lokaler, skola vi med kraft arbeta för att få ett så fullständigt och gott bibliotek som möjligt, och vi vilja hoppas, att våra vänner skola hjälpa oss i detta arbete. Många, vilkas boksamlingar efter ägarens död komma att gå under klubban eller på annat sätt förskingras, skulle göra både samtid och eftervärld en mycket större tjänst, om de *testamenterade sina boksamlingar till Missionsförbundets bibliotek*.

* * *

Faderlösa missionärsbarn. | Förlidet år lämnade vi en liten redogörelse för *Missionsskolans syförening till*

förmån för avlidna missionärers barn. På samma gång meddelade vi, att nämnda syförening har sin försäljning i början av februari månad, och att yem som helst, som har råd och lägenhet därtill, kan få hjälpa nämnda lilla förening och dess syftemål genom att till försäljningen insända saker. Annu ha vi icke fått något egentligt för detta ändamål. Men försäljningen skall äga rum i medio av denna månad. De, som ha tänkt att giva något, böra därför med snaraste insända detta till vår expedition, som sedan fortskaffar sakerna ut till skolan på *Lidingön*.

Den lilla syföreningens uppgift är förvisso mycket behjärtansvärd. Visserligen lämnar Missionsförbundet understöd åt dessa barns fostran intill fyllda sexton år, där understöd är av nöden. Men det bör ju vara tämligen klart, att detta underhåll i vissa fall icke är tillräckligt. Missionsförbundet som sådant kan dock icke göra mer, än det gör. De medel, som genom denna syförening insamlas, äro därför ämnade att fylla i med, där så behöves.

Det är fru *Ruth Walfridsson*, själf f. d. missionär och utan egna barn, som står i spetsen för företaget. Må vi räcka henne en hjälpande hand i detta goda företag.

* * *

Sorgebud från Kongo | Just som tidningen går i press, har ett nytt dödsbud nått oss från Kongo. Missionär *Emil Ekström* avled på Nganda missionsstation den 30 december 1912. Dödsorsaken var allmän bukhinneinflammation.

Vid hans grav stå sörjande, utom kamraterna och de svarta vännerna, hans unga maka, med vilken han för ett halvt år sedan ingick äktenskap.

Vi skola i nästa nummer införa Ekströms fotografi och några biografiska uppgifter om hans liv ävensom närmare underrättelser om hans sjukdom och död.

Vår vän sover.

Just nu kom telefonbudet, att han insomnat. »Vår vän Gustafsson har nyss fått sluta. Vid 8-tiden gick han lugnt och stilla in i vilan.» Så lydde det korta meddelandet. Och ehuru det var länge förberett, kom det likväl så överraskande.

Det är så svårt att fatta, att han nu icke längre är bland de levandes antal.

»Men, mamma», sade vår lille gosse, då han hörde, vad telefonbudet innehöll, »han var ju ännu så ung!» Och detta är nog den känsla, som besjalar de flesta, när de få höra om hans bortgång. Han var ju endast några och femtio år, och således i sina bästa dagar.

Men den professor, som så troget värdade sig om honom under hans svåra sjukdom, tyckte, att han hade levat länge nog. Han hade ju funnit livet. Han var enligt hans mening »mogen för himmelen, och då behövde han ju icke leva längre i denna värld.»

Detta omdöme fälldes, då professorn måste meddela hans anförvanter, att sjukdomen var en sjukdom till döds. Broder Gustafsson avled nämligen i s. k. sarkom, en våldsam form av kræfta.

I detta yttrande låg en stor sanning.

Ty även i våra ögon, vi som stodo honom nära i arbetet, var han en för himmelen mogen frukt. Han hade sin umgängelse i himmelen. Han hade mycket med Gud att göra. Ofta vittnade märkena på hans benkläder om, att han stred sin kamp på knä. Han ville så gärna ha en egen vrå att arbeta i, även om den var aldrig så

liten, ty han behövde ofta i enrum rådgöra med Gud om de angelägenheter, som blevo honom ombetrodda.

Han var en bödens man.

Vid det arbete, som han under senare år blev kallad till på vår expedition, fick han icke så länge dröja. Men i många år därförut hade han med hela sitt varma hjärta egnat sig åt den fria evangeliska verksamheten i vårt land. Han var en av Missionsförbundets äldsta missionärer

och hade, då han nu måste avbryta sitt arbete, stått i dess tjänst i över trettiotvå år.

En gång under vår brevväxling — han var då på resa i Norrland — skrev han: »I graven lär det finnas ro och vila, och vi ha icke långt dit.» Möjligen var det en inre aning om, att hans tid icke var så lång.

Men lång blev den under lidandets

stunder. »Det är märkvärdigt», sade han, »med den där klockan. Förr gick den så fort, och nu går den så sakta, så sakta!»

Men nu slipper han räkna de långsamt skridande timmarna. Nu är han inom det område, där man icke delar tiden i dagar och stunder.

Sällan ha vi träffat någon, som så bibehållit sin ungdoms varma nitälskan för själars frälsning, som broder Gustafsson. Det låg alltid något väckande och värmande i hans tal. Sällan skildes han vid en person utan att med en varm handtryckning och några kärleksfulla ord lägga det enda nödvändiga framför en. Han står ännu framför mig. Jag hör hans röst. De milda ögonen se på mig. De lysa av inre frid, då han säger: *Gud välsigne dig!*

Så skall jag också minnas honom, tills vi få se varandra i det land, till vilket han har gått, i hemmet därövan, hos Gud och änglarna.

Den 23 jan. kl. 10 e. m.

* * *

Missionssekreterare *Karl Johan Gustafsson* var född den 28 december 1857 i Ljuders socken av Kronobergs län,

där hans fader var lantbrukare. Han ägnade sig i ungdomen åt lantbruksarbete tills år 1878, då han sökte och vann inträde i Kristinehamns Missionskola. Efter avslutade studier blev han år 1880 utsänd som Svenska Missionsförbundets missionär till Lappland, där han med kortare avbrott, förorsakade av hans mindre goda hälsa, arbetade till år 1894, då han på grund av klenhet måste lämna detta missionsfält. Därefter var han anställd som predikant i Karlskoga tills år 1896; sedan och till år 1906 var han predikant i Växiö och arbetade samtidigt som Svenska Missionsförbundets resepredikant i Kronobergs län.

Under sin tid i Kronobergs län redigerade han även i flera år tidningen *Hemmets Vän* och stod allt fort som dess ansvarige utgivare. I början av 1910 tillträdde han platsen som sekreterare på vår expedition.

Gustafsson var sedan 17 juni 1895 i äktenskap förenad med Anna Sofia Johansson från Norra Degerfors i Västerbotten. Hon står nu jämte en son och en mycket stor vänkrets sörjande vid hans bår.

Frid över den älsklige broderns, den trogne arbetarens minne!

W. S—m.

Från vår yttre mission.

Kära missionsvänner!

Frid!

Ofta har jag erinrat mig följande ord, som jag en gång hörde av en predikant: »Det, som är sorgligt och bedrövligt, bör du tala om för Gud, ty han tål att höra det, men det, som är

uppmuntrande och kan sprida glädje, bör du tala om för dina medmänniskor, ty sådant behöva de höra.» Det synes, som om detta råd voré särskilt givet åt oss missionärer eller åtminstone i de flesta fall följdes av oss. Och det är ju också naturligt. Vi äro kallade att sprida ljus och glädje i världen, strålar av rättfärdighetens sol bland dem, som vandra i syndens mörker, bland hedendom och orättfärdighet, och detta göra vi, då vi kungöra Guds kärlek, uppenbarad i Kristus. Till vår uppgift hör ock att

sprida glädje och tacksamhet bland dem, som på ett eller annat sätt äro delaktiga i detta uppdrag, och detta göra vi genom att kungöra, huru ljuset vinner framgång och mörkret viker undan. Näst det konungsliga missionsbudet: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen!» och vissheten om att själv vara kallad att bland hedningarna predika detta evangelium, är det just dessa erfarenheter av ljusets segrar, som hålla vårt mod uppe i tider av motgångar och prövningar. Och dessa senare äro ej få på hednamissionens fält.

Men att t. ex. bekriva, hur det känns, då man finner, att somliga av de infödda lärare, som man har utposterade i byarna, ej äro så noga varken med sitt arbete eller sina uppgifter; då rykten komma om en eller annan, att han lever i synd, men han nekar, då man frågar honom därom; då man, när man söker komma tillrätta med något bland lärarne, som ej är på sin plats, finner, att de ej draga sig för att föra en bakom ljuset, blott de själva »rädda skinnen» — att beskriva känslor och tankar i tider av avfall, då man vid församlingsmöten måste utesluta eller ställa vid sidan av församlingen hundratals medlemmar och kanske de flesta av lärarne, eller hur ett sådant möte föregås av oro, bekymmer och sömnlöshet, det skulle visserligen giva en inblick i åtskilliga erfarenheter, som man får göra här ute, men näppeligen skulle det sprida glädje och uppmuntran bland missionsvännerna. Allt detta är sådant, som vi få tala om för Gud, vår Fader och missionens Herre.

Vi hoppades ju, att den s. k. palmvinsstriden, som började för ett par år sedan, nu skulle vara över och följas av ro och ett välsignelserikt arbete ute i byarna. Men så var ej förhållandet. Själafienden sover icke. Åter har han lyckats fånga en stor del lärare i sin palmvinsnara, och ett par hundra medlemmar ha följt dem. I västra delen av Kibunzi distrikt hava vi dock åt-

skilliga lärare kvar i arbetet, och då skolgossarna den 12 okt. fingo ferier ett par veckor, gjorde jag mig i ordning för en resa till dessa byar för att tillse lärarnes arbete och bliva mera bekant med folket. De erfarenheter, jag hittills har gjort, ha varit nästan utan undantag ljusa. I nästan varje by har någon eller några stått upp och avlagt bekännelsen, att de vilja tillhöra Kristus. Fem, som ej förut tillhört församlingen, ha avlagt den bekännelsen, och sex avfallingar ha begärt att få komma tillbaka. I en by kändes det tämligen hårt och otillgängligt till en början. Där fanns endast en kvar, som tillhörde församlingen, men innan vi lämnade den byn, lovade dock f. d. läraren, som också var en avfalling, att nästa »stormöte» komma till Kibunzi och begära nåd. I söndags hade vi församlingsmöte och nattvardsfirande i en av byarna. Ett 40-tal voro närvarande, och sex avfallingar blevo återupptagna i församlingen. Där kändes det särskilt skönt och uppbyggligt. Några från en by på andra sidan Kongofloden, som tillhör Amerikanska Baptistmissionen, hade ock kommit med.

Här äro nu flera byar, där de vilja hava skola och lärare. Där vi hade det nämnda församlingsmötet, äro de ock utan lärare för närvarande, och de voro mycket angelägna att få lärare igen. De föreslogo, att läraren i en närliggande by skulle vara lärare i båda, d. v. s. vara en vecka i vardera. Jag försökte klargöra för dem, att Gud ej lämnat dem, även om läraren syndat och måst lämna sitt arbete, och att de kunde bedja till Gud i ensamheten, även om de ej hade någon lärare, som samlade dem. Det tycktes de också förstå, »men våra barn, vem skall lära dem?» sade de.

Jag har nu två byar kvar, varefter min resa för denna gång är avslutad.

Med tillgivna hälsningar,

Eder ringe

John Petersson.

På byresa den 23 okt. 1912.

Kära missionsvänner!

»Lorad vare Herren dag för dag! Han bär våra bördor. Gud är vår hjälp, Sela. Vi hava en Gud, en Gud som hjälper, och Herren, Herren, som frälsar ifrån döden. Ps. 67: 20, 21.

Stor orsak hava vi att instämna med psalmisten i här anförda ord, då vi blicka tillbaka på det nu tilländagångna året, ty hans nåd har varit väldig och hans kärlek outgrundlig.

såväl timliga som eviga frälsning. Ja, sjömannens liv är mödosamt och uppfyllt av otaliga faror, vilka vi, som få tillbringa vår tid i lugna hem i kretsen av de våra, knappt hava en aning om. Kärt är det därför att få bereda dem någon angenäm afton i land, och isynnerhet är det så under julen, då man mer än någonsin önskar glädja andra och påminna varandra om den stora gudomliga gåvan, som blivit oss skänkt. I år fingo vi ej nöjet att välkomna så

Julfesten i Sunderland.

Och tryggt kunna vi lämna oss och allt, som rör oss, i hans fadershänder för det kommande, ty han har sagt: »Jag skall bevara din utgång och din ingång ifrån nu och till evig tid.»

Genom tidningarna haven I troligen hört om de svåra stormar, som rasat över England under sista tiden. Under sådana dagar och nätter ila ens tankar till våra kära sjömän, som kämpa för livet därute på det upprörda havet, och mången bön uppsändes för deras

många gäster som vanligt, emedan de flesta båtarna blevo färdiga att avresa före jul, somliga till och med på själva julaftonen. Men för att sjömännen på dessa båtar skulle få en liten påminnelse om julen och att vänner därhemma tänkte på dem, fingo de var och en sitt paket med sig på resan. I alla fall beslöto vi oss för att hålla vår julfest som vanligt på annandagen och det av flere skäl, varav ett väsentligt var, att den sal, vi bruka hyra vid dessa tillfällen,

den dagen var ledig och stod till vår disposition. Det är en mycket stor och rymlig sal och ligger bra till för sjömännen. Sedan den blivit behörigen pyntad med flaggor, julgranar, kulörta lyktor och annat grant, tog den sig också riktigt festlig ut. Vid 5-tiden tog festen sin början med sång, bön och hälsningstal, varefter tedrickningen vid de långa dukade borden begynte och fortsattes en god stund under gemytligt samspråk. Sedan förflyt aftonen omväxlande med tal, sång och musik. Missionär Engvall höll ett kort fosterländskt tal, vilket var väl på sin plats, varefter de olika nationalsångerna sjöngos på stående fot. Min man läste upp en liten lärorik berättelse, som tycktes intressera mycket. Julbocken hade icke heller i år försummat sig. Han infann sig och framförde en mängd hälsningar från släkt och vänner, hälsningar sådana som att »Albert» måtte skriva till sina föräldrar och att »John» må komma hem i sommar. Han bar en stor säck på sin breda rygg, fylld av julklappar.

Ja, huru det än är, så blir ändå det glanspunkten av festen, då gåvorna delas ut. Det kan man se på de förnöjda ansiktena och de glada ögonen.

Därför vill jag å sjömannens och även å våra vägnar sända Eder alla, som bidragit i så väsentlig mån till glädjen och trevnaden, *ett hjärtligt tack*. Annars hoppas jag, att mången av Eder snart skall erhålla en egenhändig tacksägelse av mottagaren, vilket ju blir så mycket mer värdefullt.

Till slut sjöngs ännu någon sång gemensamt, och festen avslöts med att Guds välsignelse nedkallades över alla de närvarande.

Ett fridfullt och gott nytt år tillönskas Eder alla. Mätte det för oss en och var bliva en vandring i Jesu fotspår! Må vi troget verka hans verk, och må vi under allt, som möter, komma ihåg, att tiden härefter är kort.

Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar.

Eder i Herren tillgivna

Anna Orest.

Från utresande missionärer.

Åter till Kina.

Innan vi lämna vårt kära Sverige och Eder, kära missionsvänner, önska vi få säga ett innerligt tack och farväl.

Från Blekinge leende nejder i söder till vår höga och härliga nord ända upp till Malmberget ha vi lärt känna en stor skara av våra missionsvänner. Vi minnas Eder alla med glädje. Tack för Eder osparade gästvänlighet i hemmen och tack för Edra varma handslag. Det har känts så varmt i hjärtat ibland, att jag sagt: »Det hade varit värt att resa från Kina till Sverige för att få *ett* sådant.» Många »Gud välsigne Eder» taga vi med oss som kära minnen till det på välsignelse så fattiga Kina. Flera vänner

hava önskat, att dessa våra sju år i Kina må bliva »sju goda år». Skulle denna deras välvilliga önskan slå fel, har jag tänkt: De goda och feta åren kommo efter de »magra», men under alla åren var Herren med Josef. Vad som mest fröjdar oss, torde nog vara detta, att så många, för att ej säga alla, våra vänner hava hälsat oss välkomna åter till Sverige. Det är ock vårt hopp att få komma hem ännu en gång för att få se våra två älskade barn, som vi nu under tårar lämnat, samt ännu en gång få hålla »Kinamöten» hos Eder och få tala om våra stora gemensamma intressen.

Den 19 januari lämna vi Trelleborg med Kina som mål. Må Herren föra oss både dit och hem igen, och må

det bliva oss förunnat att under tiden där ute få föra någon själ till Jesus Kristus, Guds Son.

Med de varmaste fridshälsningar till alla missionens vänner förbliva vi

Edra förbundna

Nils och Paulina Kullgren.

Stockholm den 11 jan. 1913.

Hwangchow den 23 nov. 1912.

Kära missionsvänner!

*»Jag skall själv gå framför dig
och jämna ut backarna.» Es. 45: 2.*

Det är med tacksamma hjärtan vi säga, att vi i rikt mått fått erfara sanningen av ovan citerade ord. Vi voro sju missionssyskon, som för något över en månad sedan lämnade ett älskat fosterland med Kina som mål. Nu äro vi här, och vår resa har gått mycket bra. Gud har gått framför oss och »jämnat ut backarna». Vår bön och önskan är, att han även i fortsättningen skall gå före, hjälpa och leda.

Hwangchow är vår första missionsstation utefter Yangtsifloden. Genom brev, som mötte oss på vägen, läto våra kamrater där oss veta, att de så gärna önskade, att vi alla skulle stanna hos dem några dagar. Bröderna Wahlquist och Gillström måste dock fortsätta med båten till Hankow för att ordna med sakerna. Vi andra stego av vid Hwangchow. Det var före kl. 5 på morgonen den 11 nov., som vi framkommo till missionsstationen. Men trots denna tidiga timme var här liv och rörelse, ljus och glatt. De kära syskonen mötte oss vid porten med sitt hjärtliga »välkomna», och framför de olika byggnaderna voro kulörta lyktor tända och lyste, som om det varit en julfmorgon i Sverige. Vi ledsagades alla till fru Bergs hus. På en bambukäpp på verandan svajade de blågula, svenska färgerna, och över dörren stod ordet: »Välkomna». Och att vi voro välkomna, det både

hörde och kände vi. Och kaffet sedan! Det smakade »svenskt», ehuru det var kokat i Kina och bullarna också bakade där.

På onsdagen kommo bröderna Wahlquist och Gillström tillbaka ifrån Hankow. De hade också hälsat på syskonen i Wuchang, och syster Ida Petersson beredde oss den stora glädjen att följa med dem hit. Nu blev det kinesfest i skolan. Stackars mig! Jag skulle för första gången äta med pinar, och vid bordet blev jag placerad bredvid en kines. Men jag skötte mig ganska bra. Ätminstone tyckte jag så själv.

Vi gingo sedan till kapellet, där välkomstmöte var anordnat för oss. Således var det en verklighet, att man var i Kina och satt ibland en skara kineser. Vilken nåd! Det var ett mycket trevligt möte. Broder Nilsson inledde, och därefter talade evangelisten Shih, skolläraren Hsü och lärarinnan Wu. De voro alla så glada att se oss härute och hälsade oss hjärtligt välkomna. En av dem läste Luk. 21: 15: »Ty jag skall giva eder mun och visdom, vilken alla edra motståndare icke skola kunna motsäga eller motstå.» Detta är ett löfte från Jesu egen mun och något, som vi nu känna oss behöva mera än någonsin. Jag tyckte, det var mycket dyrbart att vid inträdet i Kina erhålla det som välkomstord av en troende kines. Sedan talade var och en av oss och framförde hälsningar och minnesord från Sverige. De äldre kamraterna tolkade oss, som ej kunde språket. Det allt igenom sköna mötet avslutades av broder Tonnér.

På fredagskvällen hade flickorna i skolan under ledning av syster Hilma Börjeson välkomstmöte för oss. Kära missionsvänner, i borden ha varit med och delat glädjen med oss. Jag förstod ju ej, vad som sades, men förvånades över med vilken frimodighet och lätthet den ena efter den andra av flickorna talade. Och att de talade bra, det sade mig de andra syskonen, som förstodo språket.

Ja, må Gud rikligen välsigna denna skola, så att både lärarinnor och elever må bliva fridens budbärarinnor bland sitt eget folk!

Tillsammans med lärarinnorna åto vi sedan kinesmat och avslutade därpå dagen med ett gemensamt bönemöte.

På lördagsmorgonen reste de flesta, och av oss nu utkomna äro endast syster Anna Berg, broder Cederlöf och undertecknad kvar här i Hwangchow.

Nu har vardagslivet börjat och därmed arbetet med det svåra språket. De äldre syskonen arbeta var och en på sitt håll i skolor, gatkapell, medicinrum o. s. v.

Götömmen oss ej i bön till Gud!

Hjärtliga hälsningar! Ett gott, väl-signelserikt nyår tillönskas alla missionsvänner av

tillgivna
Ottilia Nylén.

Jarkend den 13 dec. 1912.

Kära missionsvänner!

Den som för första gången reser ut till missionsfältet, har mer än mången anledning att besanna den gamle vises ord: »Sedan i går äro vi och veta intet.» Ty nya och främmande förhållanden träda honom dagligen tillmötes under resan. Ett främmande folk med främmande språk och obekanta seder vänta honom vid framkomsten. Det blir liksom att börja livet på nytt. Detta gäller icke minst Ost-Turkestan och resan dit.

Undertecknad, som i sällskap med John Törnqvist och Hanna Larsson nyligen gjort den resan, vill härmed nämna något om densamma.

Vår färd gick i österled genom vårt mäktiga grannland Ryssland. Det var att sitta på tåget och så följa med, tills järnvägen tog slut i Ryska Central-Asien. Den resan tog närapå en vecka i anspråk. Under de dagarne fingo vi erfara de olika årstidernas

särskilda såväl behag som obehag. Vid vår resas begynnelse hade vi senhöstväder, i det inre av Ryssland rådde full vinter med halvmeterdjup snö, ett dygn senare var det, som om våren kommit, ty där var regn och smältande snö. Efter ytterligare ett par dygn hade vi det härligaste väder med solsken och sommarvärme. Man skulle tro sig hava midsommar, om inte trädgårdarnas gulnade blad vittnat om höst och almanackan sagt, att november månad hade ingått.

På tåget sökte var och en göra det så trevligt som möjligt för sig. Där lagade vi vårt te och intogo våra måltider, vi som övriga resande. För teet köper man »kipjatok» (kokt vatten), som säljes på järnvägsstationerna. Det var en syn värd att skåda, då vid tåguppehållen en hel mängd människor kommo från tåget springande, var och en försedd med en tekanna, som han skulle ha fylld med kokande vatten för att sedan skynda tillbaka till tåget, innan det åter satte sig i rörelse.

Men icke blott tåget utan även tiden gick med snålltågsfart, och snart hade vi nått järnvägens slutpunkt, Andidjan. Där gjorde vi den överraskande upptäckten, att matlådan, som innehöll konserver för vårt uppehälle och nödortft under bergresan, hade antagit skepnaden av ett paket, innehållande en rysk officerskappa och andra saker. Numren på de båda kollyna hade förväxlats, och ingen visste, var lådan hamnat. Men vi tänkte: »bättre brödlös än rådlös» och fortsatte gladeligen vår färd utan konservlåda, i det hoppet, att den skulle komma efter oss som julklapp.

Från Andidjan till Osch färdades vi på rysk postskjuts. Därefter började den besvärligaste men även trevligaste och intressantaste delen av resan, nämligen ritten. Vi hade nu att i elva dagar färdas till bäst än över höjder och än genom tränga dalar, där blott en strimma av himlen syntes, än mellan snöhöljda berg eller

nakna klippor, som i sin nakenhet dock kunde hava alla tänkbara färger och de vidunderligaste former, än åter över floder och utmed branter, var över gamar flögo, väntande på rov. Naturen i dessa trakter är storslagen och majestätisk men på samma gång ödslig och stilla. Här skulle råda evig tystnad och stillhet, om inte ett och annat kirgisläger och de upphörligt gående karavanerna gäve liv åt landskapet. Efter dagens ritt var det skönt att få taga in i ett seraj, dessa traktors hotell. Inte var det alltid förstklassigt, men här lär man sig »värdera, vad som finns, och ej endast vad som fattas».

Ett par gånger bodde vi i kirgisernas tält. Den ena gången fingo vi taga in i ett stort tält, som tillhörde en överstepräst. Hans högvördighet själv var inte hemma, men allt hans husfolk och många andra samlades nyfiket omkring oss, då vi tillredde vår aftonmåltid. Vi voro i deras ögon några riktigt underliga varelser. De

sade också »töba» (= bättring), vilket ord de bruka utropa vid förvåning. Särskilt när vi kokade kaffe — något som de aldrig förr sett — blev det mycket rop på bättring. Men jag misstänker storligen, att det då, som tyvärr så ofta annars, blev en bättring med ord och med tungan och icke i gärning och sanning.

Emellertid sovo vi gott i översteprästens palats. Men hu, vad det var kallt att stiga upp morgonen därpå! Det var 7 grader kallt i vårt tillfälliga sovrum. Men såvitt jag vet, bekom det oss intet annat än gott. Så kallt hade vi dock icke någon mera natt.

Så fortgick resan dag för dag. Vägen var god och våra hästar praktiga, och hela bergresan var i stort sett ett oblandat nöje. Dock sörjde vi ej, när den var ändad och vi hunno målet för vår färd. Vi glädjas att få vara Herrens sändebud bland detta folk. Må vi bliva till välsignelse, önskar

Gustaf Ahlbert.

Sjömansmissionen i Kotka.

Det torde vara bekant för de flesta av tidningens läsare, att Svenska Missionsförbundet sedan många år tillbaka understött sjömansmissionen i Kotka, Finland. Till denna mission lämnas årligen ett anslag av 800 kronor. För omkring 30 år sedan var vår missionär Joh. Sköld stationerad i Kotka.

För några dagar sedan fingo vi mottaga den av missionär Henning Sjögren avfattade berättelsen för 1912 års verksamhet. Denna innehåller en mycket uppmuntrande redogörelse för själva den andliga delen av verksamheten. Därav framgår tydligt, att den lilla missionen alltfört verkar med välsignelse bland sjöfolket.

Den ekonomiska delen av redogörelsen är dock av mindre uppmuntrande natur, ty den visar för det

gångna verksamhetsåret en balans på omkring 600 finska mark. Utgifterna ha nämligen under året varit större än förut och inkomsterna något mindre.

Broder Sjögren är för tillfället i Sverige, där han som vanligt gör sin vintertur för att intressera för sin mission. Vi ha därför velat på detta sätt framföra hans ställning, så att vännerna till sjömansmissionen må tänka på honom i hans betydelsefulla arbete.

Till jul hade vi glädjen att genom vår expedition kunna sända honom åtskilliga gåvor för sjömännens julfester.

En annan sak, som broder Sjögren är i behov av, är ett antal lämpliga *skioptikonbilder*. Förelisningen av sådana bilder är av mycket stor betydelse för att samla sjömännen till hemmet.

Nu undra vi, om det finnes någon, som antingen har dylika bilder att skänka eller som skulle vilja lämna en penninggåva för ändamålet? Vi stå gärna till tjänst med att mottaga detta för Sjögrens räkning.

Nya böcker.

På *L. Norblads Bokhandel, Uppsala*, hålles i distribution:

Missionsarbetet och de kristnas enhet, ett litet häfte på 15 öre, utgörande det föredrag, som av missionsdirektor *A. x. Ihrmark* hölls vid Allmänna Svenska Missionskonferensen i Stockholm i september 1912.

De som icke voro i tillfälle att höra detta utmärkta föredrag och icke heller läst det i Svensk Missionstidskrift, där

det varit infört, äro således nu i tillfälle att kunna få det. De uttalanden, som gjorts i detta föredrag rörande samarbete mellan olika kristna korporationer i vårt land (kyrkliga och frikyrkliga) äro enligt vår uppfattning den enda och rätta grunden, på vilken ett sådant samarbete kan äga bestånd. Boken bör därför få en mycket stor spridning.

W. S—m.

Resturer.

Följande missionärer besöka nedanstående platser under februari månad.

C. W. Grahn från Kongo.

Dalarne.

- Den 1 Stusshyttan.
- » 2 Avesta.
- » 3 Hedemora.
- » 4 Säter.
- » 5 Gustafs.
- » 6 Skärsjö, St. Tuna.
- » 7 Borlänge.
- » 8 Sifferbo, Gagnef.
- » 9 Djurås.
- » 10 Bäarna.
- » 11 Brötjärna.
- » 12 Mockfjärd.
- » 13 Floda.
- » 14 Björbo.
- » 15 Nås.
- » 16 Järna.
- » 17 Vansbro.
- » 18 Äppelbo.
- » 19 Ytter-Malung.
- » 20 Malung.
- » 21 Lima.
- » 22 Vika station.
- » 23 Mora.
- » 24 Oxplerg, Mora.
- » 25 Nusnäs.

Föredragen belysas med skioptikonbilder. Inträdesav-

gift upptages: 25 öre för äldre, 10 öre för barn.

S. A. Flodén från Kongo.

Den 9, 10 Hedesunda.

- » 11 Sandviken.
- » 12 Torsåker.
- » 13 Rättvik.
- » 14 Mora.
- » 15 Orsa.
- » 16 Falun, f. m.
- » 16 Borlänge, e. m.
- » 17 Gustafs.
- » 18, 19 Säter.
- » 20 Hedemora.
- » 21 Krylbo.

Alfr Fagerholm från Kina.

- Den 15 Sala Grufva.
- » 16 Sala, f. m.
- » 16 Västerby, e. m.
- » 17 Gullvalla.
- » 18 Fläckebo.
- » 19 Salbohed.
- » 20 Ösby.
- » 21 Västerbykil.
- » 22 Rosshyttan.
- » 23 Möklinta.
- » 24 Broddbo.
- » 25 Isättra.

K. J. Petterson från Kongo.

- Den 8, 9 Seffle.
- » 10 Afvelsåter.
- » 11 Smerslid.
- » 12 Torstensbyn.
- » 13 Skog.
- » 14 Häljebol.
- » 15, 16 Björnö.
- » 17 Jonsbol.
- » 18 Nygård.
- » 19 Taseboda.
- » 20 Ingersbyn.
- » 21 V. Hungvik.
- » 22 Klässbol.
- » 23 Kläs-bol, f. m.
- » 23 Nabbol, e. m.
- » 24 N. Fjöle.
- » 25 Stömne.
- » 26 Tångberg.
- » 27 Hvissle.
- » 28 Glasbruket.

Mars.

- Den 1 Öfre Rud.
- » 2 Öfre Rud, f. m.
- » 2 Fallet, e. m.
- » 3 Hagalund.
- » 4 Valnäs.
- » 5 Krokebol.
- » 6 Ottebol.

Kollekter upptagas för Svenska Missionsförbundets yttre mission.

Svenska Missionsförbundets Expedition.